

ẨM THỰC "CÁCH MẠNG"- Bài của HUY PHƯƠNG

Sau ngày 30 Tháng Tư, 1975, sau khi người Nam “nhận họ”, người Bắc “nhận hàng”, bao nhiêu kho đạn, lương thực, thuốc men, máy móc...được chở về Bắc để vỗ béo cho cán bộ cao cấp, kể cả 16 tấn vàng, tài sản quốc gia, bị bọn cán bộ cao cấp, mỗi người “cấu véo” một tí, thì miền Nam trở thành một bãi rác hoang tàn. Sau khi đưa vào tù quân cán chính miền Nam, đánh tư sản, đổi tiền, lừa dân đi vùng kinh tế mới, thì dân đen, loại không biên chế, không còn cái ăn cái mặc, đau ốm không thuốc men.

Cái ăn đã không có, trừ gạo mục từ các mật khu mang về, bo bo, bột mì, khoai sắn nộm nghĩa vụ lẫn đất cát còn không đủ no, thì chuyện đau ốm khó khăn - khắc phục. Xuyên tâm liên là vị thuốc độc nhất toàn năng phổ biến trong quần chúng dành cho những “ông chủ” của đất nước, như Tạ Phong Tần đã viết: “... sau ngày 30 Tháng Tư, 1975, ai bị bệnh gì vô bệnh viện Bạc Liêu cũng đều được bác sĩ kê toa hai thứ thuốc không bao giờ thay đổi là xuyên tâm liên (viên nén) và chai xi-rô Lạc Tiên, đem về uống đến phù cả mặt mũi mà vẫn không hết ho...” Không phải chỉ có Bạc Liêu mà cả toàn quốc! Phổ biến thì súc muối hay nhỏ nước tỏi vào lỗ mũi. Trong nhà tù “cái tạo” ngoài Bắc, thì phái đoàn y sĩ từ Hà Nội về nhổ răng cho tù bằng kềm, búa, đục thợ rèn, 10 anh thì sưng mặt hết bảy.

Xuyên tâm liên là thứ cây thuốc có ở phía Nam Trung Quốc. Theo tính vị ghi trong tài liệu y học dân gian Quảng Châu, thì cây “xuyên tâm liên” này có vị đắng, tính hàn, có tác dụng thanh nhiệt, giải độc, tiêu thũng, giảm đau. Được dùng chữa vết thương, tẩm gạc đắp vết thương hoặc làm dịch nhỏ giọt rửa vết thương; chữa viêm họng, viêm phế quản, lỵ cấp (nước sắc xuyên tâm liên cùng với bồ công anh, sài đất...).

Vào khoảng thời gian “mở cửa” khi mà Việt Cộng đã cho dân chúng nhận những thùng quà từ ngoại quốc gửi về, đặc biệt là những người vượt biên đến được Mỹ, thì hải quan tại phi trường Tân Sơn Nhất bắt đầu ra lệnh tịch thu thuốc Tylenol trong những thùng quà với lý do là có chất độc, cần phải kiểm nghiệm. Mặc dầu Tylenol đã vài lần bị thu hồi (recall) tại Mỹ, nhưng đó là một thứ thuốc bán rất chạy trên thị trường Bắc Mỹ, đứng hàng thứ ba trong các loại thuốc đau nhức. Nếu hải quan tịch thu Tylenol và thiêu hủy tại chỗ thì không nói, đằng này trong lúc thuốc men khan hiếm, thuốc này dành cho cán bộ dùng, và được tuồn ra ngoài chợ trời để bán với giá cao.

Về cái ăn thì thật là món hiếm, chỉ có trong các cửa hàng nhà nước, hay được chuyển lậu, bằng cách bó vào đùi, vào mông để qua mắt các trạm kiểm soát. Nhưng nhân dân đã có một thứ “thịt” dễ kiếm khác, đó là ngọn “lá sắn” bỏ đi, sau khi “thu hoạch” củ sắn (khoai mì) nông dân ủ thành phân xanh.

Nhân Dân, “Báo Cơ Quan Trung Ương của Đảng Cộng Sản Việt Nam, Tiếng Nói của Đảng, Nhà Nước và Nhân Dân Việt Nam,” vào khoảng thời gian 1978-79 đã có những bài báo nghiên cứu để đưa đến kết luận: “Ba kí lô lá sắn bằng hai kí lô thịt bò,” vì lá sắn chứa rất nhiều chất protein. Sở dĩ tôi còn nhớ rõ, là vì trong trại tù ở Bắc Thái, bọn tù chúng tôi đã phải tập họp ngồi nghe bọn “trật tự-thi đua” đọc đi đọc lại bài nghiên cứu khốn nạn “ba kí lô lá sắn bằng hai kí lô thịt bò.” Trong khi dân nếu tin chuyện đảng hướng dẫn, ăn lá sắn đến vàng da, mờ người, thì Bộ Chính Trị và các quan chức dùng sữa, thịt bò Jersey từ trại Ba Vì và sâm nhung hảo hạng. Cái này thì không phải chờ đến sau Tháng Tư, 1975, mà trước kia, Nguyễn Chí Thiện đã nói lên giữa hai màu da mặt tương phản giữa lãnh tụ phê phỡn và quần chúng tí hon, tương lai của đất nước:

“Nước da hai bác màu hồng
nước da các cháu nhi đồng màu xanh
giữa hai cái mặt bành bành
chiếc khăn quàng đỏ quấn quanh cổ cò!”

Về sau mới biết vì sao có chuyện lá sắn có protein: Nguyên ngành chăn nuôi Bắc Việt nghiên cứu ngọn lá sắn nếu đem ủ chua vào khẩu phần vỗ béo bò thịt sẽ làm tăng lượng hấp thụ thức ăn. Trọng lượng bò được vỗ béo tăng dần theo mức bổ sung ngọn lá sắn ủ chua trong thức ăn của bò hằng ngày. Việc ủ chua lá sắn cho bò đã tiết kiệm được thức ăn. Nhân dân không được đảng xem là người mà xem như trâu bò, được dùng lá sắn thay cho cá thịt. Dân ngu thì cứ tin đảng và nhà nước tận cùng, đảng và nhà nước thì dối trá, ai chết mặc ai. Cuộc nghiên cứu của những “đỉnh cao trí tuệ” đã được đăng tải trên báo Nhân Dân, cơ quan của đảng Cộng Sản thì ai mà không dám không tin. Con bò ăn lá sắn lên cân, thì con người XHCN cũng có thể ăn lá sắn để tăng sức, con gà toi nhỏ mũi bằng nước tôi được, thì con người XHCN có thể nhỏ mũi bằng nước tôi để khỏi toi.

Câu chuyện này làm chúng ta nhớ lại một anh hoạn lợn (thiến heo) bên Tàu, có bà vợ cứ sòn sòn để năm một, cứ nghĩ là cơ phận con người cũng giống heo, cắt tử cung đi là hết đẻ. Một ngày “đẹp trời” nọ, anh trói vợ ra giữa sân, dùng đồ nghề quyết tâm làm cho vợ cai đẻ, bằng cách tìm cách cắt bỏ tử cung của vợ. Lẽ cố nhiên, bà vợ không sao tránh khỏi cái chết do tri thức của anh chồng hoạn lợn ngu dốt. Dân Việt Nam thời “cách mạng” không thiếu người chết, vì các bậc lãnh đạo quốc gia, có đầu óc và tư duy của những anh chàng “thiến heo” loại này.

Thời “cách mạng” đổi đời, dân được khuyến khích đói thì ăn lá sắn, ốm đau thì đã có nước đái, nhân dân tự sản xuất, không cần phải bào chế hay “nhập khẩu!”

Đó là câu chuyện “niệu liệu pháp” từ cuốn sách của Bác Sĩ F.O. Quinn (Mỹ) do nhà nước xuất bản năm 1989, trong đó đã đề cập đến “phương pháp tự chữa bệnh bằng nước tiểu đơn giản, dễ kiểm, dễ dùng nhưng hiệu quả trị bệnh lại rất cao.”

Thời điểm này, cuốn sách xuất bản nhằm mục đích dạy cho dân chúng biết “khắc phục” chứ không phải là một chuyện tình cờ. Sau này giới y học trong nước công nhận nội dung “niệu liệu pháp” thiếu khoa học và gây hậu quả nặng nề, một số người bệnh vì uống nước đái! Cuốn sách sau đó bị cấm lưu hành và trôi vào quên lãng.

Ngày còn nhỏ, ở nhà quê, tôi cũng có nghe nước tiểu trẻ em cho đàn bà mới sinh dậy và có công dụng chữa các chứng bệnh như sốt nóng, ho ra máu, thổ huyết, hoa mắt chóng mặt, tay chân lạnh do huyết dồn lên đầu, sản hậu ứ huyết, tổn thương, huyết ứ... Nhưng không phải nước tiểu được đồn đãi “trị được bá bệnh” như “xuyên tâm liên” mà người dân khốn cùng phải làm liều.

“Trong nước tiểu có hàng loạt chất độc hại như: Amoniac dùng để tẩy rửa, Creatinine làm co bắp thịt, gây chuột rút, đau đớn, Amylase gây hạ đường máu, Ure gây hôn mê, Bilirubine và chì là chất cực độc, lân dùng để bón cây, ngoài ra còn hàng ngàn loại vi trùng, nấm, virus từ nước tiểu, rồi từ hậu môn xâm nhập qua nước tiểu khi chảy xuống... Do đó, có thể nói, nước tiểu người lớn là... thuốc độc.” (VT News)

Nhà văn Quang Lập (Hội Văn Nghệ Bình Thị Thiên) viết trong Blog năm 1985-86: “Vài ngày sau thằng Thịnh đưa tờ báo có bài: ‘Niệu liệu pháp phản khoa học, một trò lừa đảo!’” Cả hội mới ngó người ra.

Anh Nguyễn Khoa Diễm nói hội mình anh em đại quá toàn nghe người ta xúi bậy. Anh Vĩ nói rất hay sự tuyên truyền rĩ tai nguy hiểm thế nào, tôi đã nói rồi tiếc thay anh em trí thức cả lại không ai cảnh giác.

Anh Nguyễn Quang Hà cười ha ha ha nói, tôi lừa các ông thế mà các ông cũng tin. Anh Văn Lợi nói Lập ơi tao thử trí thông minh mày, chứ đời nào tao uống. Minh cũng nói với Ngô Minh em trêu anh chứ có họa ngu mới đi uống nước đái. Ngô Minh cũng cười khe khe nói tao cũng lừa mày chứ sức mày tao ngu!”

“Vi bởi người dân ngu quá lộn...” nên mới dễ bị chúng bịp. Dân trí thức lại còn giở trò bịp nhau.

Thời “giải phóng” đảng nói với dân: “Đừng ăn những gì chúng ông ăn (có đâu mà ăn) mà hãy ăn những gì chúng ông nói!”

